

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ
(7 πράξεις και 1 απολογισμός)

ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ

7 πράξεις και 1 απολογισμός από Συνωμοσία Πυρήνων της φωτιάς - πυρήνας φυλακής

I) Σχέδιο Φοίνικας σε επτά κινήσεις

Τους τελευταίους μήνες είχε τεθεί σε κίνηση το “**Σχέδιο Φοίνικας**”. Ένα σχέδιο για να δημιουργηθούν οι όροι της αναγέννησης της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς απ’ τις στάχτες που άφησε πίσω της η αστυνομική καταστολή.

Δεν περιοριζόμαστε όμως μόνο σε αυτό. Μέσα από το “Σχέδιο Φοίνικας” εγκαινιάζεται μια νέα αφετηρία. Ξεκινάει η δημιουργία ενός **άτυπου δικτύου αναρχομηδενιστικής δράσης** στην Ελλάδα. Γι’ αυτό οι σύντροφοι του παράνομου τομέα της Συνωμοσίας στην προκήρυξή τους για την ανατίναξη του αυτοκινήτου της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού ανέφεραν χαρακτηριστικά: “Μετά από δύο χρόνια σιωπής στην ελληνική επικράτεια η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς πιστρέφει. Σε κοινό μέτωπο με τις Συμμορίες Συνείδησης, τους πυρήνες της FAI και τη Σέχτα Επαναστατών, στηρίζουμε τη διεθνή συνωμοσία της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI)-Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (IRF).”.

Μετά από τέσσερις επιθέσεις του “Σχεδίου Φοίνικας” (**ανατίναξη του προσωπικού οχήματος της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού, τοποθέτηση βόμβας στο αυτοκίνητο σωφρονιστικού υπαλλήλου στο Ναύπλιο, εμπρησμός πολυτελούς ξενοδοχείου στη Τζακάρτα Ινδονησίας, αποστολή παγιδευμένου δέματος στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας**), συλλαμβάνονται οι αναρχικοί σύντροφοι **Ανδρέας Τσαβδαρίδης** και **Σπύρος Μάνδουλας** οι οποίοι κατηγορούνται για συμμετοχή σε αυτή την αντάρτικη εκστρατεία.

Παράλληλα ξεκινούν νέες διώξεις σε όλα τα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς για ηθική αυτουργία στο “Σχέδιο Φοίνικας” και **καλούμαστε για απολογία μέσα στον Αύγουστο**. Φυσικά το σχέδιο συνεχίζεται και η **Διεθνής Συνωμοσία Εκδίκησης/FAI-IRF** πυρπολεί και καταστρέφει στην Ινδονησία σχολή εκπαίδευσης των μπάτσων ως ένδειξη αλληλεγγύης στον Σπύρο και στον Ανδρέα στα πλαίσια της **πέμπτης πράξης του “Σχεδίου Φοίνικας”**. Ακολουθεί η αποστολή παγιδευμένου δέματος στον ειδικό εφέτη ανακριτή που ασχολείται με θέματα “τρομοκρατίας” απ’ τη **Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς/FAI-IRF/Πυρήνας RYO ως πράξη έκτη του Φοίνικα** και η πυρπόληση μηχανήματος υλοτομίας σε κυνηγετικό θέρετρο στην Ρωσία απ’ την **ELF/FAI, Κομμάντο Νέστωρ Μάχνο ως πράξη έβδομη**.

II) Καμία ανακωχή

Παρά τις συνεχιζόμενες διώξεις δεν θα ξεπέσουμε στο επίπεδο της δημοκρατικής καταγγελίας μιλώντας για τις νομικές παρατυπίες που χρησιμοποιούν μπάτσοι και δικαστές. Αυτοί έχουν τους νόμους τους για να τους προστατεύσουν και η επιλογή μας είναι να τους παραβιάζουμε. **Όταν λέμε ότι έχουμε πόλεμο κυριολεκτούμε και δεν ζητιανεύουμε από το “δίκαιο” των αντιπάλων καταγγέλλοντας τις νομικές αυθαιρεσίες τους.** Ωστόσο θεωρούμε σκόπιμο να διαβάσουμε πίσω από τις γραμμές αυτών των διώξεων και να μοιραστούμε τα συμπεράσματά μας ως παρακαταθήκη που μπορεί να αξιοποιηθεί από συντρόφους της πράξης.

Εδώ και αρκετά χρόνια το κράτος σκηνοθετεί μια αστυνομική υπερπαραγωγή για την υπόθεση της Συνωμοσίας. Δεκάδες άτομα, τα οποία συλλαμβάνονται για άσχετες υποθέσεις, εμφανίζονται από τα ΜΜΕ και τους δικαστές ως μέλη της Συνωμοσίας ενώ δεν έχουν καμία σχέση μαζί μας. Προφανώς αυτό δεν είναι τυχαίο. Από τη μία αναβαθμίζονται μέσω τρομονόμου κατηγορίες που κάτω από άλλες συνθήκες θα είχαν μία σχετικά ήπια νομική επίπτωση και από την άλλη ενισχύεται ο μύθος της άτρωτης καταστολής που ανακαλύπτει, συλλαμβάνει και τιμωρεί τους “ενόχους”.

Όμως υπάρχει και κάτι ακόμα. Κάτι που επιβεβαιώνεται μέσα από τις νέες διώξεις για “ηθική αυτουργία” στο “Σχέδιο Φοίνικας” που ασκήθηκε εναντίον μας.

Είναι το μήνυμα που στέλνει το κράτος στο εσωτερικό των ριζοσπαστικών κύκλων. Το μήνυμα της διαρκούς τιμωρίας και της παντοδυναμίας, που φτάνει στο σημείο να επιβάλλει μια νέα φυλακή μέσα στη φυλακή. Ένα μήνυμα με αποδέκτες όσους ακόμα και σε συνθήκες αιχμαλωσίας ούτε λύγισαν ούτε μετάνιωσαν, αντίθετα παρέμειναν όρθιοι και αμετακίνητοι στην πρώτη γραμμή της επίθεσης.

Αυτό που προβάλλει λοιπόν στο αρχιπέλαγος της καταστολής, είναι η ικανότητα του κράτους να εγκαθιδρύσει το πραξικόπημα της διαρκούς αιχμαλωσίας αορίστου χρόνου. Με λίγα λόγια επιβάλλει τη δυνατότητα της ιεράς εξέτασης των δικαστών να διατάζουν νέες προφυλακίσεις και να προσθέτουν κατηγορίες σε αιχμάλωτους αναρχικούς αντάρτες πόλης που δεν “υπέγραψαν” την κατάπαυση πυρός.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι ανακριτές, εκτός από τις δικογραφίες που μας “συνοδεύουν” για επιθέσεις που πραγματοποιήσαμε με τη Συνωμοσία, προσθέτουν νέες κατηγορίες **(μία εξ αυτών από την εισαγγελία της Ιταλίας)** για κείμενα και γράμματα που βγάλαμε στο διάστημα που ήμαστε ήδη κρατούμενοι.

Δεν επιλέγουμε να καταφύγουμε στα μίζερα μαθηματικά της φυλακής για να μεταφράσουμε τι σημαίνουν αυτές οι νέες διώξεις σε χρόνια αιχμαλωσίας για εμάς. **Έχουμε καταργήσει από καιρό την ανιαρή εξίσωση της φυλακής που μετράει την**

ποινή σε μέρες, μήνες, χρόνια, μεροκάματα και άδειες... Ένας αναρχικός αντάρτης πόλης δεν δηλητηριάζεται με ψευδαισθήσεις ελευθερίας. Ξέρει πως μόνο ο πόλεμος με τη φυλακή είναι το αντίδοτο στην αιχμαλωσία.

Γι' αυτό άλλωστε αρνηθήκαμε να παρουσιαστούμε στους εφέτες ανακριτές για την ολοκλήρωση της ανάκρισης για την ηθική αυτοουργία στο "Σχέδιο Φοίνικας". Δεν απολογούμαστε σε κανέναν, δεν μετανιώνουμε για τίποτα.

III) Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας και όχι το κόλπο μας.

Παράλληλα όμως το μήνυμα της καταστολής θέλει να εξαπλωθεί σαν πανούκλα. Ακόμα κι αν δεν μπορεί να προσβάλλει την ανειρήνευτη απόφασή μας για αναρχικό πόλεμο, θέλει να δοκιμάσει τις αντοχές των ριζοσπαστικών κύκλων. Θέλει να μεταφέρει την αίσθηση της ήττας και της ματαιότητας κάτω από τη σιδερένια μπότα της καταστολής. **Όμως η καταστολή σκοτώνει ένα κίνημα μόνο όταν αυτό είναι ήδη νεκρό.**

Δυστυχώς στη συγκεκριμένη περίπτωση εντός του αναρχικού χώρου υπάρχουν αρκετοί ιεροκήρυκες θανάτου. **Η πρόταση και η κριτική τους απέναντι στην ένταση της καταστολής που βιώνουν οι αιχμάλωτοι αναρχικοί αντάρτες πόλης είναι η προσφυγή στο ιδεολογικό καταφύγιο των νομικών καταγγελιών.** Έτσι προέκυψε για παράδειγμα το κίνημα αλληλεγγύης στον Σακκά με αιχμή του δόρατος τη νομική παρατυπία της παράνομης κράτησης-προφυλάκισης των 36 μηνών. Αυτή είναι λοιπόν η απάντηση στην καταστολή.

Η προβολή ενός αιτήματος που στηρίζεται στον νομικό πολιτισμό. Όμως σκοπός μας σαν αναρχικοί δεν είναι, ούτε να γίνουμε δικηγόροι ούτε να διορθώσουμε την "κακή και άδικη" άσκηση εξουσίας από το κράτος. Σκοπός μας είναι να καταστρέψουμε την εξουσία, το κράτος και την κοινωνία του. Φανταστείτε η ίδια δυναμική του κινήματος Free Sakkas να εκφραζόταν με το έτσι θέλω, χωρίς προσχήματα και νομικές καταγγελίες, απλά και μόνο γιατί υπάρχουνε φυλακισμένοι σύντροφοι. Από πότε χρειάζεται δικαιολογία (και μάλιστα νομική) η αλληλεγγύη; **Η αλληλεγγύη ή είναι το όπλο μας ή είναι το "κόλπο" μας. Υπάρχει πιο όμορφη, πιο δυναμική και πιο αναρχική αλληλεγγύη από αυτή που με την αγένεια της φωτιάς απαιτεί την απελευθέρωση συντρόφων, άνευ ορίων και όρων χωρίς να δίνει λογαριασμό και δικαιολογητικά σε κανέναν.** Απλά και αναρχικά.

Έτσι αντιλαμβανόμαστε εμείς την αλληλεγγύη. Κι όμως πόσοι θεωρητικοί τυφλοπόντικες εκτόξευσαν ιδεολογικά λογύδρια ενάντια στη στάση μας. Κάποιοι έφτασαν στο σημείο να λένε ότι παραιτηθήκαμε και δεχόμαστε την ήττα επειδή δεν καταφύγαμε στην δειλία της νομικής ικεσίας, των νομικών προσφυγών και των καταγγελιών. Το ίδιο λένε και για τις δίκες μας που εκτός απ' τις πολιτικές δηλώσεις που

κάνουμε αρνούμαστε τα ελαφρυντικά και το “δικαίωμα” της απολογίας.
Αναρχικοί είμαστε κι όχι θύματα για να καταγγείλουμε την αδικία του κράτους.

IV) Η πρακτική θεωρία σπλίζεται...

Όμως αυτές οι αντιφάσεις προκαλούν σύγχυση και συχνά ηττοπάθεια σε νέους συντρόφους που από τη μια βλέπουν μια φαινομενική νίκη μέσω της ανάπηρης ελευθερίας του Κ.Σ. και από την άλλη την μια ποινή να προστίθεται πάνω στην άλλη για όσους διαλέξαμε το δρόμο της αξιοπρέπειας και της διαρκούς επίθεσης. Νικητής φυσικά στη σύγχυση βγαίνει το κράτος.

Όμως εμείς επιμένουμε να παραμένουμε ξεροκέφαλοι και λέμε πως το μήνυμα διαβάζεται και ανάποδα. Οι νέες διώξεις για “ηθική αυτουργία” στο Σχέδιο Φοίνικας αποδεικνύουν πως κάποιιοι ακόμα και μέσα από τις φυλακές αρνούνται το ρόλο του θύματος που περιμένει καρτερικά να βγάλει την ποινή του. Σε αντίθεση με αυτούς που φάνηκαν ανίκανοι να σηκώσουν το βάρος της καταστολής υπάρχουν κάποιιοι που συνεχίζουν τον πόλεμο.

Γνωρίζουν λοιπόν πολύ καλά οι “ηθικοί αυτουργοί” της δικαιοσύνης πως ο επιθετικός μηδενιστικός αναρχικός λόγος που εκφράζουμε ανυποχώρητα από την πρώτη στιγμή της αιχμαλωσίας μας, ανοίγει περάσματα και δραπετεύει από τις φυλακές για να συναντηθεί με όλους τους πιθανούς συνεργούς μας στο έγκλημα της αναρχικής διαρκούς εξέγερσης. Ένας λόγος που ουσιαστικά είναι σταυροδρόμι επικοινωνίας, ζύμωσης και διάχυσης νέων ιδεών, νέων θεματικών, νέων τρόπων πραγμάτωσης αναρχικών επιθέσεων. Ένας λόγος που συναντιέται με συντρόφους από όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου και γίνεται πράξη μέσα από τις φωτιές, τις ανατινάξεις, τις σφαίρες και όλη την ομορφιά της πολυμορφίας της αναρχικής άμεσης δράσης. Ένας λόγος που στόχος του δεν είναι να αναγνωριστεί ως θεωρητικό δόγμα και να καταχωρηθεί στις σκονισμένες βιβλιοθήκες των βετεράνων της διανοήσης, αλλά να γίνει όπλο στα χέρια του καθενός και της καθεμιάς που έχουν επιλέξει να σηκώσουν τη σημαία της μαύρης διεθνής των αναρχικών της πράξης.

Η διαρκής αναρχική εξέγερση αγνοεί την όποια νομιμότητα και δεν υπολογίζει ποινικούς κώδικες και νομικές συνέπειες όταν μετουσιώνεται σε πράξη. Πυξίδα μας έχουμε μόνο την συνείδηση μας.

Η αμοιβαία και αδιαμεσολάβητη ανταλλαγή αναρχικών σκεπτικών και τεχνικών είναι η σπορά που όλοι οι νέοι σύντροφοι θα θερίσουν με τη σειρά τους ακολουθώντας το δικό τους προσωπικό μονοπάτι αναρχικού πολέμου. Για αυτό δεν είμαστε “ηθικοί αυτουργοί” σε τίποτα, πάρα μόνο συνένοχοι στα πάντα που προωθούν την αναρχική επίθεση. Χωρίς πρωτοπορίες, χωρίς πεφωτισμένους ηγέτες, χωρίς καθοδήγηση. Δεν πείθουμε, προκαλούμε, δεν συμβουλευόμαστε, μοιραζόμαστε. Έτσι συλλογικοποιούμε

οριζόντια τις ατομικές μας επιθυμίες μέσα από τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς και το δίκτυο FAI/IRF. **Δεν είμαστε ούτε φιλόσοφοι, ούτε στρατιώτες. Είμαστε Αναρχικοί της πράξης.**

Το να κατηγορούμαστε για το “Σχέδιο Φοίνικας” είναι τιμητικό για εμάς. Γιατί βρισκόμαστε απέναντι στον εχθρό διαρκώς οπλισμένοι με τα ελεύθερα αδέρφια της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, του δικτύου FAI/IRF και κάθε συντρόφου της μαύρης διεθνής των αναρχικών της πράξης σε Ελλάδα και εξωτερικό. Είμαστε συνεργοί σε κάθε πράξη επίθεσης ενάντια στο εξουσιαστικό σύμπλεγμα και στην κοινωνική μηχανή που μας γεμίζει με χαμόγελα και επιβεβαιώνει ότι τίποτα δεν έχει τελειώσει. Το μόνο που μπορεί να μας στεναχωρεί από αυτή την υπόθεση είναι ότι σε όλες αυτές τις ενέργειες, σε όλες αυτές τις στιγμές πολέμου και ελευθερίας δεν μπορέσαμε να είμαστε φυσικά παρόντες. Κάτι που θέλουμε να επιδιώξουμε με κάθε τρόπο στο μέλλον...

V) “Τα ίχνη του κτήνους” (Παραποιημένος μύθος του Αισώπου)

“Υπήρχε κάποτε ένα κτήνος φοβερό στην όψη και ακόμα πιο τρομερό στη δύναμη. Το κτήνος κατέστρεφε τα πάντα στο πέρασμά του. Τότε κάποιοι λίγοι μαχητές αποφάσισαν να το πολεμήσουν. Η μάχη ήταν σκληρή και άνιση, όμως οι μαχητές είχαν πείσμα. Κάποιοι έχασαν τη ζωή τους και άλλοι πιάστηκαν αιχμάλωτοι του κτήνους. Όμως δεν τα παράτησαν... Τον ίδιο καιρό κυκλοφορούσε από πόλη σε πόλη και από χωριό σε χωριό μια παρέα ευγενών με χρυσοκεντημένα φορέματα που τους άρεσε να διαδίδουν φήμες.

Η φήμη που είχαν φτιάξει για τον εαυτό τους έλεγε πως οι ίδιοι ήταν δεινοί πολεμιστές με μεγάλη εμπειρία και αναζητούσαν απεγνωσμένα το κτήνος για να το συντρίψουν. Επειδή ήταν μορφωμένοι και γνώριζαν το παιχνίδι με τις λέξεις συχνά θάμπωναν τους χωρικούς και τον απλό λαό που τους θεωρούσε ένδοξους και τρανούς. Έτσι η παρέα των ευγενών που γυρνούσαν από καπηλειό σε καπηλειό, διηγούνταν φανταστικές μάχες, χλεύαζαν τους μαχητές που είχαν πέσει ή είχαν πιαστεί αιχμάλωτοι και πάντα ρώταγαν με ύφος αν κάποιος είχε δει τα ίχνη του κτήνους που κυνηγούσαν. Όμως το κτήνος δεν άφηνε ίχνη. Έτυχε λοιπόν μια φορά σε ένα μικρό χωριό που είχαν κάτσει να ξεκουραστούν από την κραιπάλη της προηγούμενης νύχτας να αρχίσουν πάλι τις ίδιες ιστορίες. Ρωτούσαν από δω ρωτούσαν από κει αν είχε δει κάποιος τα ίχνη του κτήνους αποσπώντας τον θαυμασμό για τη δόξη γενναιότητά τους και τη σοφία τους σε αντίθεση με τους αφελείς και απρόσεκτους μαχητές που έπιασε το κτήνος. Τότε εμφανίστηκε ένα μικρό παιδί που τραβώντας από το χρυσοκεντημένο φόρεμα τον πιο φωνακλά από την παρέα των ευγενών του είπε: “Ψάχνετε για τα ίχνη του κτήνους;”. Ο φωνακλάς ευγενής μη δίνοντας ιδιαίτερη σημασία στο μικρό απάντησε αδιάφορα: “Ασφαλώς, αλλά δυστυχώς κανείς δεν το έχει δει...” και συνέχισε να καγχάζει και να γελάει. Τότε το μικρό παιδί με σταθερή φωνή του είπε δυνατά για να το ακούσουν όλοι:

”Δεν έχω δει τα ίχνη του κτήνους, αλλά ξέρω τα ανάκτορά του και μπορώ να σας πάω τώρα εκεί...”. Ξαφνικά επικράτησε σιωπή, κόπηκαν τα γέλια και η παρέα των ευγενών κοιτάχτηκε αμήχανα. Ο κόσμος που τους έβλεπε άρχισε να αναρωτιέται τι θα κάνουν και οι πιο αφελείς χαμογελούσαν και πίστεψαν πως η παρέα των ευγενών θα σκοτώσει το κτήνος και θα δώσει τέλος στην τυραννία τους. Όμως οι ευγενείς ζάρωσαν, τώρα τα χρυσοκεντημένα φορέματά τους έμοιαζαν με μπαλωμένα κουρέλια και αυτός που πριν φώναζε και προκαλούσε με τα λόγια σε μάχη το κτήνος απάντησε οπισθοχωρώντας με ψιθυριστή φωνή όμοια με φωνή φιδιού: “Μα εμείς δεν ψάχνουμε το κτήνος, μόνο τα ίχνη του αναζητάμε...”. Και τότε η παρέα των ευγενών που έμοιαζαν με δειλές σκιές έφυγαν και κανείς δεν ξανάκουσε για αυτούς.

Αφιερωμένο σε όλους αυτούς τους δειλούς που με ύφος επαγγελματία επαναστάτη από την ασφάλεια της απραξίας τους χλευάζουν και αγανακτούν με τα “λάθη” των συντρόφων που πιάστηκαν αιχμάλωτοι του κτήνους-κράτους και της κοινωνίας του. Είναι αυτοί οι ευγενείς “επαναστάτες” της θεωρίας που αναζητούν τα ίχνη της επανάστασης όχι όμως τον ίδιο τον πόλεμο με την εξουσία της κοινωνικής μηχανής. Το ψέμα τους πάντα ξεθωριάζει...

VI) Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς (2008-συνεχίζεται...)

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα της 21ης Γενάρη του 2008 η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς κάνει την εμφάνιση της. Μαζί της κουβαλάει τη φωτιά από τον προμηθέα και το χάος πυρπολώντας και ανατινάσσοντας δεκάδες στόχους της εξουσίας και της κοινωνικής μηχανής. Από τότε καταργήθηκαν οι μέρες ανακωχής για όλους εμάς που μέσα στην καρδιά μας κατοικεί ο μόνιμος πόλεμος ενάντια στο σύστημα. **Εμπρησμοί, ληστείες, σαμποτάζ, συμπλοκές με μπάτσους, ανατινάξεις, πέρασμα στην παρανομία είναι οι δικές μας γιορτές στη ζωή που διαλέξαμε να ζούμε.** Αναπόφευκτα πίσω από τις μέρες ανυποταξίας και της άγριας ύπαρξης παραμονεύει η καταστολή μαζί με τα αφεντικά της να αιχμαλωτίσει όσους δραπετεύουν απ’ την κανονικότητα μιας ήσυχης και νόμιμης ζωής. Οι πρώτες συλλήψεις, τα εντάλματα, οι φωτογραφίες των καταζητούμενων, οι νέες συλλήψεις, οι ανακρίσεις, οι προφυλακίσεις, οι μακροχρόνιες καταδίκες είναι και αυτές κομμάτια της ιστορίας της Συνωμοσίας. Όμως δεν υπάρχει επιλογή χωρίς τίμημα. Όσο πιο δύσκολη και δυνατή είναι μία επιλογή τόσο πιο βαρύ είναι το τίμημά της. Ο πόλεμος συνεχίζεται και κάθε απώλεια, κάθε αιχμαλωσία ατσαλώνει το πείσμα μας.

Παίρνουμε μία καθαρή ανάσα και κοιτάμε πίσω μας. Όχι για να υποχωρήσουμε, αλλά για να κάνουμε την αυτοκριτική μας.

Το γεγονός ότι αρκετοί από εμάς βρισκόμαστε αιχμάλωτοι στις φυλακές αποδεικνύει ένα πράγμα. Η δράση της Συνωμοσίας ήταν, είναι και θα είναι πάντα μια μαχαιριά στα σπλάχνα του κράτους και της κοινωνίας.

Παράλληλα όμως εμφανίζονται μπροστά μας εκτεθειμένα τα λάθη που οδήγησαν στις συλλήψεις μας. Η φυλακή είναι το μέρος που η δημοκρατία εκθέτει τα τρώπια της (προσωρινής της) νίκης. Η φυλακή είναι ο τόπος που αναμετριόμαστε με τις αδυναμίες μας. Για να βρεθούμε αιχμάλωτοι αυτό σημαίνει ότι κάτι κάναμε λάθος, σημαίνει ότι κάτι δεν υπολογίσαμε, κάτι διέφυγε της προσοχής και της συνωμοτικότητάς μας. Δεν ντρεπόμαστε για τα σφάλματα μας και ούτε παριστάνουμε τους αλάνθαστους. Άλλωστε ο μόνος σίγουρος τρόπος για να μην κάνεις λάθη είναι να μην πράττεις. Θεωρούμε πως κάθε εμπειρία επίθεσης οφείλει εκτός από το πρόταγμα της συνέχισης του πολέμου να μοιράζεται τα κενά, τα λάθη και τις αστοχίες της.

Μόνο έτσι μπορούμε να δημιουργήσουμε μια ζωντανή παρακαταθήκη μνήμης και όξυνση της δράσης. Εάν παρασυρθούμε στην αυθεντία του αλάνθαστου όχι μόνο θα χάνουμε συντρόφους αλλά θα χαρίζουμε νίκες στο φαινομενικά άτρωτο της καταστολής. Εμείς είμαστε διατεθειμένοι να ξεκινήσουμε μια τέτοια συζήτηση και ήδη έχουν γίνει οι πρώτες απόπειρες.

Είναι μια συζήτηση μεταξύ των αναρχικών της πράξης που θα διαλέξουμε οι ίδιοι τον τρόπο και τις συνθήκες του διαλεκτικού ξεπεράσματος του εαυτού μας. Μην ρωτάς λοιπόν τι πρέπει να κάνουμε. Σου απαντάμε: **“Δεν έχουμε να σου πούμε τη λύση. Δεν ξέρουμε τον σωστό δρόμο ή την τέλεια στρατηγική. Αλλά ξέρουμε πως υπάρχουν πολλά ακόμη να κάνουμε για να γίνουμε ακόμη πιο επικίνδυνοι...”**.

VII) Η διδασκαλία των δειλών

Κάθε συζήτηση όμως για να μην ξεπέσει σε ψυχανάλυση και φλυαρίες, θέτει τις προϋποθέσεις της. Μια συζήτηση σχετικά με τα λάθη και τις αδυναμίες που εμφανίζονται στην περιπέτεια του **νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης** δεν αποτελεί μία ανοιχτή διάλεξη για το κοινό του αναρχικού lifestyle που θέλει απλώς να ικανοποιήσει την περιέργεια και τα κόμπλεξ κατωτερότητας που το διακατέχουν.

Γι' αυτό δεν θα μείνουμε στη σιωπή απέναντι σε όλους αυτούς που κάνουν τον φόβο τους ιδεολογία μοιράζοντας διδασχές με το ύφος των βετεράνων “που ξέρουν πολλά...” και προφητεύουν τα “λάθη”. **Όλοι αυτοί οι βετεράνοι αναρχοπατέρες θέλουν να φτιάξουν μία ωραία βιτρίνα για το προϊόν της “αναρχίας” που πουλάνε και να κρατήσουν τους “πελάτες” τους μακριά από το “ζην επικινδύνως” της νέας αναρχίας.** Εμπορεύονται τον φόβο και σε συνδυασμό με τη σιγουριά που τους πρόσφεραν οι άπειρες εργατώρες που ξοδεύουν ζεσταίνοντας με τους κώλους τους τις

καρέκλες των αναρχομάγαζων, αρχίζουν τις ιστορίες και τις συμβουλές. Ανοίγουν τον οχετό που έχουν για στόμα και ξερνάνε τα κόμπλεξ και τον φθόνο τους μιλώντας για τα δήθεν ένδοξα παλιά χρόνια τότε “που τα πράγματα δεν ήταν έτσι”, “που οι καταστάσεις ήταν πιο σοβαρές”, “που γινόντουσαν πολλά...”. Υπάρχουν ακόμα και **οι ύαινες της ψευτοαλληλεγγύης** που με χαιρέκακο ύφος θλιμμένης χήρας σχολιάζουν “πολλά λάθη...μα πώς τους έπιασαν έτσι”, “δεν πρόσεχαν...”.

Φυσικά αυτός ο θρίαμβος της δειλίας και της κατωτερότητας δεν είναι ούτε σημερινό ούτε μόνο ελληνικό φαινόμενο. Διαχρονικά οι εκπρόσωποι του "ριζοσπαστικού κινήματος" επιτίθονταν λυσσαλέα σε όλες τις ένοπλες και αποφασισμένες μειοψηφίες που αμφισβητούσαν την αργοπορία τους και ξεκινούσαν την επίθεση στο εδώ και τώρα δίχως να περιμένουν ούτε τις “αντικειμενικές συνθήκες”, ούτε “την κάθοδο των μαζών”. Στην Ελλάδα η εμπειρία της Σ.Π.Φ. χαρακτηρίζεται ως η νίκη της καταστολής, στην Ιταλία η FAI θεωρείται “ύποπτη” και οι ρεφορμιστές της καταλογίζουν ότι είναι “θεαματική και την έχουν αναδείξει τα media”, στη Γαλλία πριν χρόνια μετά από μια ένοπλη επίθεση ζευγαριού αναρχικών σε μάντρα φύλαξης κατασχεμένων απ’ την αστυνομία οχημάτων με σκοπό την αρπαγή όπλων από μπάτσους, που κατέληξε σε συμπλοκή με τον θάνατο μπάτσων, αλλά και του ενός συντρόφου, η επίσημη αναρχία τύπωνε αυτοκόλλητα που έγραφαν “είμαστε αναρχικοί και όχι δολοφόνοι...”.

VIII) Ο επικήδειος του “κινήματος”

Πάντα λοιπόν υπάρχει ο φόβος στους εργολάβους της κοινωνικής επανάστασης μήπως μείνουν άνεργοι, χωρίς να θαμπώνουν με επαναστατικές ρητορικές το κοινό τους. Φυσικά για να είναι πιο ολοκληρωμένη η επίθεση επιστρατεύεται και αντίστοιχο ιδεολογικό καμουφλάζ.

Όταν το αναρχικό αντάρτικο πόλης δεν χαρακτηρίζεται ως ήττα ή ως “λάθος και αδιέξοδη επιλογή”, αρχίζουν οι δικαιολογίες της ιδεολογίας του φόβου. Έτσι για τους αναρχοπατέρες οι βίαιες και οι αντάρτικες επιθέσεις που αποσυντονίζουν το ρολόι του κοινωνικού λήθαργου, αποτελούν την αιτία της καταστολής. Πιο συγκεκριμένα “ανοίγουν τον δρόμο της καταστολής απέναντι στα δημόσια εγχειρήματα, στις ανοιχτές διαδικασίες, στο κίνημα...” και επίσης “στοχοποιούν άτομα και χαρτογραφούν τον “χώρο””.

Όλοι αυτοί οι κινηματικοί επικριτές μάλλον ξεχνούν πως οι βίαιες και αντάρτικες επιθέσεις λειτουργούν συχνά ως ασπίδα προστασίας για τους κύκλους τους απέναντι στην καταστολή. Η καταστολή δεν περιμένει εμάς να χτυπήσουμε, χτυπάει πρώτη αυτή. Όταν πριν καιρό οι μπάτσοι αποφάσισαν να εκκενώσουν κάποιες καταλήψεις στην

Αθήνα, αυτό δεν έγινε σαν αντίποινα σε αντάρτικες επιθέσεις. Αντίθετα αυτό έγινε σε μία περίοδο απουσίας και ερήμωσης του αντάρτικου πόλης.

Αν η αστυνομία θεωρήσει ότι έχει ξεμπερδέψει με το αντάρτικο πόλης που είναι το πιο βίαιο κομμάτι της αναρχίας δεν πρόκειται να παραχωρήσει ανακωχή στις υπόλοιπες εκφράσεις του ευρύτερου “κινήματος”.

Η καταστολή είναι επεκτατική. Θα χτυπήσει τις καταλήψεις, τις πορείες, τα αυτοδιαχειριζόμενα ραδιόφωνα, τα αναρχικά στέκια μέχρι να λάβει “γη και ύδωρ”... **Όποιος δεν το καταλαβαίνει θα ξυπνήσει με τις αρβύλες των μπάτσων στο κεφάλι του.** Όμως το πιο σημαντικό δεν είναι να αναδείξουμε την αξία του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης με στρατιωτικούς όρους στη διαμόρφωση του αντίπαλου δέους απέναντι στην εξουσία.

Δεν μας ταιριάζει η λογική των υπερασπιστών του κινήματος απέναντι στην καταστολή γιατί δεν είμαστε προστάτες κανενός ούτε αναζητούμε τέτοια ιδεολογική πελατεία. Η αξία του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης βρίσκεται στην πραγματοποίηση της ουσίας όλων αυτών που προπαγανδίζει το αναρχικό “κίνημα”: τον ΠΟΛΕΜΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗ. **Η διαφορά είναι ότι οι γραφειοκράτες αναρχικοί του “χώρου” θέλουν να κάνουν πόλεμο ψάχνοντας τις σφαίρες στα “φλογερά” τους κείμενα ενώ εμείς είμαστε ήδη στη φωτιά της μάχης.** Γι’ αυτό έχουμε απώλειες, έχουμε συλλήψεις, έχουμε αιχμαλώτους...

Αυτό λέγεται συνέπεια πολέμου κι όχι ήττα. **Η ήττα μας αποχαιρέτισε τη στιγμή που αποχαιρέτισαμε την κανονικότητα μίας νόμιμης ζωής.**

ΙΧ) Η ανάληψη ευθύνης ως πράξη πολέμου

Το ίδιο συμβαίνει και με την **ανάληψη ευθύνης σε συνθήκες αιχμαλωσίας. Το να αναλάβει κανείς την ευθύνη για τη δράση του, δεν είναι ούτε τίτλος τιμής, ούτε παράσημο.** Είναι συνέπεια του πολέμου. Είναι η οριστική απόφαση ότι έχουμε κόψει όλες τις γέφυρες με το παρελθόν μίας ήσυχης και ειρηνικής ζωής. Όμως συχνά οι επίσημοι αναρχικοί θεωρούν πως η ανάληψη ευθύνης είναι μία ακόμα ήττα, μια οσιομαρτυρική θυσία στον βωμό της αόριστης επανάστασης. Αντίθετα όμως εμείς είμαστε πολύ εγωιστές για να θυσιαστούμε στο όνομα ενός σκοπού που είναι έξω από εμάς. Για εμάς ο αναρχομηδενισμός ξεκινά με την εσωτερική ατομική εξέγερση του καθενός μας. Αρνούμαστε να σκύψουμε το κεφάλι, να πέσουμε στην ντροπή και στη σιωπή για να ζητιανέψουμε μια ανάπηρη ελευθερία ή πιο ευνοϊκές ποινές στις καταδίκες των δικαστηρίων μας. Δεν θα κάνουμε αυτά που κάποτε κοροϊδεύαμε και χλευάζαμε.

Βέβαια η αντίφαση κρατάει τα σκήπτρα των επικριτών μας. Έτσι την ίδια στιγμή η “ήττα” της ανάληψης ευθύνης χρησιμοποιείται ως το βασικό άλλοθι των αθώων φυλακισμένων αναρχικών και των αλληλέγγυων τους για να αποδείξουν ότι δεν έχουν

σχέση με αυτά που τους κατηγορούν οι μπάτσοι (π.χ η δίκη για τις 250 επιθέσεις της Συνωμοσίας Πυρήνων της φωτιάς που μαζί με εμάς κατηγορούνται και άλλα άσχετα άτομα). Αν δεν υπήρχε λοιπόν η "ήττα" της επιλογής της ανάληψης ευθύνης από εμάς και καταφεύγαμε στην αόριστη σιωπή, αφού άλλωστε νομικά δεν υπάρχουν στοιχεία (αποτυπώματα, DNA, αναγνωρίσεις) εναντίον μας, τότε μήπως κάποιοι "παραπονιόντουσαν"...

Αλλά όπως φαίνεται οι αναρχικοί αντάρτες πόλης είναι "καλοί" για να αθώσουν τους άλλους "αναρχικούς" και αρκετά "κακοί" για όλα τα υπόλοιπα.

Έτσι λοιπόν διασχίζουμε το σήμερα, ανάμεσα στην αντίφαση και την αλαζονεία των μετρίων.

Οι "αναρχικοί" έχουν ως κύρια προτεραιότητά τους την "ασφάλειά" τους, ως μία δήθεν κουλτούρα "επαναστατικού επαγγελματισμού", την ίδια στιγμή που δεν κάνουν τίποτα παράνομο στη ζωή τους παρά μόνο διηγούνται φανταστικές ιστορίες δράσης με υπονοούμενα προσωπικής συμμετοχής, ξεσκονίζουν παλιά παράσημα και κατεβαίνουν σε καμιά σποραδική οδομαχία στα γνωστά μέρη.

"Σε εσάς τους αναρχικούς που μας κατηγορείτε πως είμαστε ανεδαφικοί, τυχοδιώκτες, αυτοκτονικοί, προβοκάτορες, μάρτυρες, λέμε πως με τους δικούς σας "κοινωνικούς" αγώνες, με τον δικό σας κοινωνισμό πολιτών εργάζεστε για την ενίσχυση της δημοκρατίας. Πάντα σε αναζήτηση της συναίνεσης, χωρίς ποτέ να δρασκελίζετε τα όρια του "εφικτού" και του "ορθολογικού", με μοναδικό μπούσουλα των πράξεών σας τον ποινικό κώδικα. Διατεθειμένοι να ρισκάρετε μόνο μέχρι ενός σημείου, πάντα έτοιμοι να βρείτε άπειρες ιδεολογικές δικαιολογίες ώστε να μην παραδεχτείτε τους ίδιους σας τους φόβους. Είμαστε σίγουροι ότι μια μέρα θα έχετε τον τελευταίο λόγο και για εμάς, όπως τον είχατε στο παρελθόν για άλλες εμπειρίες ένοπλου αγώνα. Σε μερικά χρόνια θα γράψετε ένα κάλο βιβλίο για την ιστορία μας κριτικάροντας τα λάθη και τις ανεπάρκειές μας – απ' τα ύψη της "συνέπειάς" σας, ποτέ δεν είναι κάποιος αρκετά επαναστάτης – μα κανείς –ούτε κι εσείς– δεν θα μπορέσει να μας αποστερήσει την ευχαρίστηση που νιώθουμε σήμερα, έχοντας πραγματώσει με πληρότητα κι έχοντας βιώσει εδώ και τώρα την επανάστασή μας."

(Απόσπασμα απ' την ανάληψη ευθύνης του Πυρήνα Όλγα FAI-IRF για τους πυροβολισμούς εναντίον μεγαλοστέλεχους πυρηνικής ενέργειας)

ΔΥΝΑΜΗ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στον αναρχικό σύντροφο Σπύρο Μάνδουλα και στον σύντροφο της FAI Ανδρέα Τσαβδαρίδη

**ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ 10, 100, 1000 πυρήνες της FAI-IRF
ΕΠΙΘΕΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΑΝΑΡΧΙΑ**

Πυρήνας φυλακισμένων μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς / FAI – IRF
13/10/2013

